

15.08.2008

pryvit Nastju!

ot ja narezhti spromihsja na jakus vidpovid.

Sluhaj a czy mozna pereslaty tiv text "De mij odyn vidsotok" Fyokli ta Shtilju?

na razi pa.

"Мій один відсоток"

Справді Настю, наша розмова розпочалася з критики капіталізму, але ти, чомусь, обійшла її увагою, зосередившись на речах, як ти пишеш, більш людських. Однак, давай все таки спробуємо копнути трохи глибше. Скоріше за все нічого нового сказано не буде, але мені здається, воно повинно бути ще раз повторене нами.

Мангуп, ми всі знаємо про що мова, тому немає сенсу описувати тут особисті відчуття і переживання, а тим більше використовувати їх як аргументи. Давай знов поставимо собі запитання «Чого вони сюди їдуть»? Вони — оці всі, нехай звучить як звучить, дещо зневажливо і можливо занадто самозакохано. «Чого вони сюди їдуть»? Вони – нормальні люди, ті, хто є вчителями чи дрібними підприємцями, клерками чи молодими менеджерами, матері з дітьми і старші бабусі з дідусями, дівчата на підборах і усміхнені повновиді «західні» туристи, нормальна-формальна молодь з пивом і музикою у мобільних телефонах і всі вони з фотоапаратами і величезною кількістю пластикових пляшок. «Чому вони сюди їдуть?». Я не можу сказати про всіх, але кілька разів, спускаючись з Мангуп до озера, я бачив біля підніжжя екскурсійні автобуси, їх географія зараз не настільки важлива... набагато цікавіше інше – кількість місць, які проїжджає екскурсія: Бахчисарай-Чуфут-Кале-Успенський монастир-Мангуп-Ескі... кружляти можна й іншими «точками» — можна поїхати на Великий Каньйон-Срібні Потоки-Ай-Петрі-Ялту, можна протягом дня встигнути подивитися Херсонес-Севастополь-Інкерман-Балаклаву. Можна підійти до, з дозволу сказати, «туроператора» і купити ... царську прогулянку, полювання Брежнева чи Хрущова, можна відчутти себе Сталіним у Лівадії, можна... досить. І що далі – наступного року нові люди, нові екскурсії, нові гроші.

Важливо достатньо чітко розставити акценти – мова йде не про людей, мова йде про систему. Систему, яка для того, щоб отримати новий і новий прибуток, залучає до своєї орбіти все нові і нові Мангупи. Я тебе не даремно кличу в Лаврів. За 20 км від нього розбудовують новий курорт мінеральних вод – Розлуч, і я впевнений, що через 4-5 років у Лаврові також буде багато нормальних людей з пластиковими пляшками і фотоапаратами і тоді ми там вже нічого не побачимо. І ці люди приїдуть туди не тому, що вони там щось шукають, правильно сказати так «їх туди привезуть», а потім повезуть далі, в гори, куди, поки що, взагалі ніхто не ходить. А чого повезуть – бо за таку екскурсію можна буде взяти з

кожного охочого п гривень, і за кожен новий об'єкт сума зростатиме, знаходитимуться все нові і нові люди, готові отримати нові враження, задоволення чи що ще там їм запропонують за мізерну суму.

Питання на різних рівнях: теоретичному і практичному; потрібно вирішувати лише відносячись до системи в цілому. Але навіть для 1 %, яким би елітарним він був на твою думку, і яким чужим не вважав сам себе у цьому світі, така форма теоретизування, а тим більше, практичної діяльності і неможлива до реалізації.

Ми всі люди, і тому шукаємо своїх ворогів і друзів серед людей. Саме таким чином я можу пояснити злість і несприйняття їх, тих, хто приїжджає знизу. Вони є втіленням системи, вони її підтримують, вони без них ніщо. Тому ми злі на них, тому ми, звичайні маленькі люди, хочемо доступними нам методами захищати те, що вважаємо дорогим для нас. А те, що ми насправді дуже прості, обмежені і у більшості випадків безсилі що-небудь вдіяти, проявляється у тому, що злість просто виходить назовні, що тої злості може інколи забагато.

Ти запитаєш, чому ми думаємо, що цінуємо Мангуп більше, ніж звичайні, нормальні люди? Частково відповідь дана вище – коротко її зміст можна звести до того, що, на мою думку, для них немає особливого значення, буде Мангуп-Кале чи Чуфу-Кале, це лише чудова екскурсія. Але важливим є і те, як вони поведуться у місці, яке так багато для нас значить. Чому вони залишають після себе сміття, а ми його після себе прибираємо? Чому ми туди йдемо, а їх туди привозять? Чому ми шукаємо його півжиття, а їм його продають на розкладці? Чому вони миють ноги у джерелі, там, де написано, що митися не можна? Чому через те, що вони з'явилися там, нас все частіше перестають туди пускати?

Замість того, щоб дати тобі чітку відповідь, я поставив нові запитання, але саме тому, Настю, ми думаємо, що цінуємо Мангуп більше, ніж вони.

Як ти могла подумати, що в цьому випадку можна говорити про елітизм та ескапізм?

Якщо мова йде про те, що ми хочемо заховати від світу таке прекрасне місце, вважаємо більш гідними бути тут, ніж вони, то, на моє глибоке переконання, набагато краще збудувати в кожному районному центрі басейн і хай собі там всі нормальні люди відпочивають, а ті, кому вночі не спатиметься, нехай шукають, нехай докладають зусиль, щоб знайти причину, нехай виходять і йдуть, нехай блукають і нехай нагородою за пошуки їм буде Мангуп. Для чого пропонувати людям те, до чого вони не виявляють схильності. Перепрошую, для чого змушувати людей користуватися тим, без чого вони почувають себе щасливими?

Ти думаєш, ми там ховаємося від справжнього життя? Ти справді думаєш, що це втеча? Легко піти від світу, заховатися майже в раю, в той час, як внизу місцева молодь співається на дискотеках?

Ти пам'ятаєш їх?

Штіль – він вже кілька разів серйозно допомагав цілком незнайомим людям, і принаймні одного разу, який відомий мені – врятував життя людині, яку підрізали вночі зимою у київській підворотні.

Макс – він не прагне заробляти гроші, розуміючи, що так він їх і не заробить, він їздить волонтером в археологічні експедиції

Фьо – чого вона вже дорослою зробила свідомий вибір і стала українкою? Для чого їй це?

На жаль, ти не застала Льошу – чого він хоче бути саме офтальмологом, чого не приймає запрошень на нормальну високооплачувану роботу?

Чого вони всі, та й ми з тобою, постійно кидаємося там вниз, постійно чимось незадоволені, постійно хочемо щось змінити, чого ми постійно не погоджуємось з системою? Настю, ми нікуди не втікаємо, та щоб ми хоч на третину стільки пили, щоб захватися від того світу вниз, як п'ють нормальні люди.

В нас просто окрім життя вниз є ще Мангуп. І Мангуп в жодному випадку не буде зразком для переоблаштування світу, тут я з тобою також не погоджуся. Як сказав Старший Брат Йозефу Кнехту, у творі Гессе «Гра в бісер»: «У світі може поміститися бамбуковий сад, але не можна вмістити світ у бамбуковому саду».

Мангуп — це наш бамбуковий сад, наше Місце, але це не означає, що світ має стати таким, навіть на рівні теорії, як Мангуп. Ні, світ інший, і жити в ньому потрібно по-іншому, ми відмовляємося від різного роду ідеалістичних пророцтв, які в кінці кінців приводять лише до нових руйнувань. Нехай Мангуп буде Мангупом, а Світ — світом.

Але, Настю, якщо світ починає забирати у нас Мангуп, ми не можемо мовчати. Ми, як люди, хочемо і будемо захищати те, що наше.

...За тиждень перебування там я жодного разу не бачив на власні очі і не чув у розмовах, щоб з тих, хто там живе, відмовив комусь у допомозі, щоб хто не розділив на половину останню миску гречки і не відлив півгорнятка чаю. Повз мене жодного разу не пройшов без привітання «індієць чи святий». Я не знаю, що вони про нас думали, але вони пустили нас на свою стоянку. Більше ніхто з туристів не подавав виду, що йому це може бути цікаво. І останнє, Настю, молоді з сусідніх сіл ніхто не заважає йти на Мангуп, але вона туди не йде. Старосамбірська молодь також не ходить до Лаврова. Зате через кілька років туди поїдуть туристи, однак я робитиму все, щоб їх там не було.

18.11.2008

Привіт!

Ай, не знаю, Настю, мене не те, що не тягне на світ, особливо Європейський, дивитися, я просто не хочу на нього дивитися. Не знаю чому. От про те, щоб піти кудись на Схід — До Волги, або до Каспію, то я думаю. Але більше, звичайно, про Мангуп і про степ,

український. І то — лише на літо. А зара єдине, чого хочу, то себе добре організувати і читати. Інколи, правда, виникає бажання писати, але ... якось ще ні. Не можу сказати того, що хочу, так, як хочу.

Я собі вже довго думаю про те, що можна зробити і як щось реально змінити. Ну, не в сенсі теорії, а так, щоб можна було помацати. І дійшов до двох висновків. Перше: слово "революція" — це найгірше слово, яке можна підібрати для означення тієї діяльності, яка є реальною в моїх умовах, і яка може щось змінити. Жодна революція неможлива. Тут, маю на увазі в тому, щоб ... навчити людей бути активними, показати їм, що можна не боятися, міняти разом з ними їхнє життя на краще, жодна революція неможлива і, на мою думку, не потрібна. Тут лише життя і праця. Багато років одне й те саме, без жодного пафосу, бажано взагалі без слів. Ок, це я вже перебільшив. Але час, коли працювати потрібно практично мовчки, без гасел та ідей, вимірюється в мене в Старому Самборі, як я зараз думаю, десь в 5-10 років. Це поки люди дозріють до ідеї, поки вона стане їм потрібною всередині.

І по-друге, ні ти, приїхавши з Парижу, ні я з Варшави, нічого не поміняємо. Це ми себе отими "революціями" тішимо. Ми, роблячи отакі наїзди, залишаємось чужими для людей (та про що я тобі розкажу). От я, пожив трохи в СС влітку, потусив з пацанами, вони мене ще пам'ятали зі школи, і вони мені повірили. Якби я жив далі в СС, то вони б і далі мені вірили. Але я би тоді вже був повністю такий, як вони. Коротше, потрібно, щоб вони тебе приймали за свого.

Таке. Розумію, що наступний крок — це ще одне пафосне "проголошення", що молодь повинна йти в село, просвітянство, ідеалізм бла-бла.

Але з іншого боку я бачу, що зараз існує реальна можливість впливати на "місця" за допомогою Інтернету, головне — знайти людей. Я почав "шукати" ще на початку 2007 року. Знайшлися аж через рік. Але наш зв'язок є тривким — вони мене, наскільки це можливо, прийняли за свого. От якби ті, кому не байдуже (чорт, все одно впадаю в пафос), вирішили попрацювати подібним чином, звичайно, що тут потрібно собі ставити завдання, лише перший крок виконання яких займе рік-два. То за 10-20 років Україна змінилася б набагато більше, ніж якщо цього ніхто не робитиме.

Я тут вихваляюся, не треба мене поважати, це те, що я мушу робити, нічого більше. Але за 1,5 року я вже підходжу до того, щоб об'єднати в ... мережу два міста: Старий Самбір і Жидачів. Там "працюють" мої друзі. І зара ми вже плануємо спільні акції, в гості, готуємося "дружити" організаціями. Думаю, що тут легко побачити перспективу...

Все, закінчуватиму, бо далі в мене в голові виникає теорія, яку я не можу висловити так, як я того хочу.

пиши.